

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **M. K. T.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2012, čj. MV-79423-3/SO-2012, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2016, čj. 5 A 204/2012 – 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra jako správní orgán prvního stupně (dále jen „ministerstvo vnitra“) rozhodnutím ze dne 13. 6. 2012, čj. OAM-11031-19/PP-2011, zamítlo podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení rodiny. Žalovaná následně v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně směřující proti rozhodnutí ministerstva vnitra a jeho rozhodnutí potvrdila.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalované (dále také „napadené rozhodnutí“) se žalobkyně bránila žalobou u Městského soudu v Praze, který ji výše uvedeným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek. Stran tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu poukázal na rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela, které, ač byly žalobkyní bagatelizovány, se týkaly skutečností pro manželství a vzájemné soužití manželů zcela zásadních; situací, které společně manželé prožili, či osobních a rodinných údajů, které by o sobě měli manželé znát (ohledně seznámení se, svatby nebo trávení společného času). Městský soud dovodil, že bylo v zájmu žalobkyně, aby předeštlá správnímu orgánu hodnověrná tvrzení a důkazy; přestože měla žalobkyně možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, této možnosti nevyužila a nepokusila se rozpory ve výpovědích při výslechu účastníků odstranit. Skutkový stav měl proto městský soud za dostatečně zjištěný a podložený podklady, umožňujícími správním orgánům rozhodnout.

[3] Za nepřipadnou považoval městský soud též námitku, že ministerstvo vnitra rozhodlo o žádosti žalobkyně až po 8 měsících od podání žádosti a po manželích tedy nebylo lze spravedlivě požadovat, aby si vybavili momenty jejich seznámení a detaily svatby. Zdůraznil, že otázky položené při výslechu žalobkyně a jejího manžela byly obecné, týkaly se průběhu jejich vztahu a trávení společných chvil, nikoliv detailů. Časový odstup mezi podáním žádosti a provedením výslechu žalobkyně a jejího manžela neměl význam i proto, že manželé byli dotazováni na významné chvíle jejich života, jako je seznámení se a svatební den; takto významné okamžiky utkví v paměti lépe než jiné běžné situace.

[4] Městský soud dále k námitce, že správní orgány nedostatečně přihlédly k šetření na adrese pobytu jako relevantnímu důkazu, vyslovil, že výsledky pobytové kontroly provedené dne 23. 11. 2011 nelze považovat za stěžejní důkaz o soužití žalobkyně a jejího manžela. V bytě kromě nich bydleli další dva muži, proto zjištění, že se v bytě nacházejí dámské i pánské věci, společné fotografie žalobkyně a jejího manžela a že soused vídává chodit do bytu muže i ženu podle městského soudu nemohou soužití manželů ani potvrdit ani vyvrátit.

[5] K tvrzení o nepřiměřeném zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života městský soud vyslovil, že žalobkyně neuvedla konkrétní skutečnosti, z nichž by tento zásah vyplýval, nadto v odvolání proti rozhodnutí ministerstva vnitra tuto námitku nevznesla vůbec. Uzavřel, že uvedenou otázkou se řádně zabývalo ministerstvo vnitra a vzhledem k neuplatnění této námítky v odvolání žalovaná jeho závěry jako správné převzala. Jelikož se mezi žalobkyní a jejím manželem jednalo o formální svazek a žalobkyně nemá na území České republiky jiné vazby, nelze nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života dovodit.

[6] Vzhledem k neexistenci funkčního manželství mezi žalobkyní a jejím manželem nepřisvědčil městský soud ani námitce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s veřejným zájmem na bezproblémovém fungování rodiny.

[7] Nakonec městský soud uzavřel, že správní orgány obou stupňů nevybočily z mezí stanovených zákonem při posouzení podmínek podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a neporušily zákaz libovůle; za neopodstatněnou považoval i námitku postupovat podle zásady *in dubio pro libertate* (v pochybnostech ve prospěch žalobkyně). Své tvrzení o tom, že manželství není jen formálním svazkem, nýbrž svazkem uzavřeným

„z lásky a bez postranních úmyslů“ byla žalobkyně povinna prokázat, což se jí nezdařilo. Závěr správních orgánů, že zjištěný skutkový stav nasvědčuje tomu, že manželství bylo uzavřeno formálně za účelem obejití zákona o pobytu cizinců, proto považoval městský soud za správný.

III.

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností opírající se o kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] S výjimkou námitky, že napadené rozhodnutí zasahuje do jejího soukromého a rodinného života (kterou již nevznášela), stěžovatelka setrvala v kasační stížnosti na všech námitkách, uplatněných již v řízení o žalobě před městským soudem.

[10] Namítala, že se městský soud „*kvalitativně relevantně nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě, když prakticky pouze převzal argumentaci žalovaného správního orgánu a více méně bez dalšího jeho postup a rozhodnutí aproboval, čímž vyjádřil souhlas i s postupem a rozhodnutím správního orgánu prvního stupně.*“ Jelikož rozhodnutí správních orgánů obou stupňů považovala stěžovatelka za nezákonná a nepřezkoumatelná, v důsledku uvedeného zatížil městský soud stejnou vadou i napadený rozsudek. Podle stěžovatelky tedy uplatněné žalobní námitky zůstávají „*relevantní a aktuální*“ i v řízení před kasačním soudem.

[11] Stěžovatelka měla za to, že se městský soud nedostatečně vypořádal s její námitkou o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. V řízení před správním orgánem prvního stupně nebylo prokázáno, že se stěžovatelka dopustila obcházení zákona účelovým uzavřením manželství. Naopak stěžovatelka uzavřením sňatku dne 24. 6. 2011 deklarovala touhu žít ve společném manželství; následně manželé iniciovali podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky a přání žít společně deklarují i nadále. To potvrdili i při výslechu účastníků uskutečněném ve správním řízení dne 30. 4. 2012. Správní orgány přesto dovodily opak a vyšly z rozporů ve výpovědích účastníků ohledně jejich seznámení či přípravy svatby, které označily za „závažné“. Naopak nepřihlédly k tomu, že většinou se odpovědi stěžovatelky a jejího manžela shodují. Drobné nesrovnalosti vznikly jiným chápáním otázek či jejich významu a odlišnosti v odpovědích vyvolalo i rozrušení účastníků, jakož i skutečnost, že protokol stěžovatelky byl překládán. Ne nepodstatnou skutečností bylo i to, že výslech účastníků se uskutečnil teprve 8 měsíců po podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu. V důsledku plynutí doby nebylo možno po účastnících spravedlivě požadovat, aby si přesně vybavili momenty jejich seznámení a detaily svatby.

[12] Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem, k němuž správní orgány dospěly, totiž že posoudily veškeré relevantní důkazy. Naopak ve prospěch tvrzení účastníků správního řízení o tom, že žijí ve funkčním a reálném manželském vztahu svědčilo šetření na adrese pobytu provedené dne 23. 11. 2011. Napadené rozhodnutí proto považovala stěžovatelka za nezákonné, ale i za nepřezkoumatelné pro neurčitost a nedostatek důvodů. Městský soud toto nezákonné rozhodnutí aproboval a nadto sám nesprávně posoudil otázku existence účelovosti manželství i to, že tato účelovost byla dostatečně, nade vší pochybnost, prokázána. Podle stěžovatelky, nebylo-li nepochybně zjištěno, že vztah účastníků řízení je skutečně účelový, uzavřený jen z důvodu legalizace jejího pobytu na území České

republiky, bylo nutno rozhodnout v její prospěch v duchu zásady *in dubio pro mitius*, tedy v případě pochybností postupovat mírněji.

[13] Za nesprávný považovala stěžovatelka závěr městského soudu, že rozpory ve výpovědích manželů byly natolik významné, že z nich lze dovodit, že manželství bylo uzavřeno účelově. Menší rozpory ve výpovědích stěžovatelka vysvětlila již v žalobě i v odvolání proti rozhodnutí ministerstva vnitra a poukázala na to, že na většinu odpovědí odpověděla shodně s manželem, což připustil i městský soud. Odmítla též spekulaci městského soudu o předběžné koordinaci účastníků před jejich výsledkem, neboť byla nepodložená. Tato spekulace zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Proti účelovosti manželství svědčí jednoznačně výsledek pobytové kontroly a výpověď souseda. Byla-li stěžovatelčina žádost o přechodný pobyt zamítnuta pouze na základě domněnky správního orgánu a městský soud takového rozhodnutí jako věcně správné potvrdil, aniž postupoval v duchu zmíněné zásady *in dubio pro mitius*, zatížil vadou nezákonnosti, ale i nepřezkoumatelnosti také svůj rozsudek.

IV.

[14] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, jež měla podle stěžovatelky spočívat v nedostatku důvodů. Pokud by uvedeným nedostatkem napadený rozsudek trpěl, bylo by to zjevně překážkou jeho věcného přezkumu z dalších, v kasační stížnosti uplatněných, důvodů.

[18] Nejvyšší správní soud se otázkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů zabýval ve své judikatuře opakovaně. Dovodil, že rozsudek správního soudu trpí touto vadou tehdy, pokud soud opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 – 73), nebo také v případě, že se soud ztotožní se závěry správního orgánu a označí je za správné, aniž se vypořádá s věcnými či právními námitkami účastníka proti těmto závěrům uplatněnými (rozsudek ze dne 23. 12. 2005, čj. 4 As 13/2004 – 55). Pro nedostatek důvodu je rozsudek nepřezkoumatelný též tehdy, opírá-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované nebo zjištěné v rozporu se zákonem (rozsudek ze dne 4. 10. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 75), jakož i tehdy, není-li z jeho odůvodnění zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč jeho žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 – 44).

[19] Městský soud v právě posuzované věci neopomněl vypořádat žádný ze žalobních bodů, z napadeného rozsudku je zjevné, jakými úvahami se městský soud řídil při

formulaci v něm vyslovených závěrů, proč nepřisvědčil žalobní argumentaci stěžovatelky a proč její námitky považoval za liché a vyvrácené a na základě jakých úvah žalobu jako nedůvodnou zamítl. Své závěry, v nichž přisvědčil napadenému rozhodnutí, vystavěl na vlastní velmi podrobné argumentaci vyslovené k jednotlivým žalobním námitkám.

[20] Stěžovatelka jak v žalobě, tak i nyní v kasační stížnosti kromě tvrzení, že při posouzení věci ani správní orgány, ani městský soud nevzaly v potaz zjištění, jež vyplynula z pobytové kontroly v místě stěžovatelčina pobytu, neuvedla žádnou konkrétní skutečnost, která svědčila pro její tvrzení o tom, že manželství není účelově uzavřeným svazkem. Z napadeného rozsudku přitom vyplývá, že významem zjištění vyplynuvších z pobytové kontroly se městský soud zabýval. Pouhá skutečnost, že se stěžovatelka s jeho závěry neztotožňuje, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Rozsudek městského soudu tudíž vadu, které by jej činila nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu poukazovaných závěrů kasačního soudu, nevykazuje.

[21] Nejvyšší správní soud se v dalším zaměřil na kasační námitku, zda manželství stěžovatelky a jejího manžela je pouze účelovým (a formálním) svazkem uzavřeným s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. V náhledu na tuto stěžejní právní otázku se stěžovatelka s městským soudem a správními orgány obou stupňů zásadně neshoduje.

[22] Nejvyšší správní soud již nyní uvádí, že se ztotožňuje se závěry vyslovenými žalovanou v napadeném rozhodnutí i uvedenými městským soudem v napadeném rozsudku ohledně účelovosti uzavřeného manželství stěžovatelky a jejího manžela M. B. Nemohl přisvědčit stěžejní argumentaci, která prolíná všemi stížními námitkami, totiž že při formulaci závěru o účelovosti manželství, který správní orgány i městský soud dovodily zejména z rozporných odpovědí stěžovatelky a jejího manžela na otázky položené při jejich výslechu provedeném dne 30. 4. 2012, nevzaly v potaz další pro věc významné skutečnosti, které zjistily při uskutečněné pobytové kontrole na adrese pobytu stěžovatelky dne 23. 11. 2011. Právě z uvedeného přitom stěžovatelka dovozovala nejen nedostatečná zjištění skutkového stavu, ale i nesprávné posouzení relevantních důkazů správními orgány.

[23] Nejvyšší správní soud zde přitakává městského soudu, že pobytová kontrola provedená dne 23. 11. 2011 nebyla stěžejním důkazním prostředkem (a opak neplatí ani z napadeného rozhodnutí), který by byl s to zvrátit ostatní skutková zjištění vyznívající v neprospěch stěžovatelčiných tvrzení o nikoliv účelovém manželství. Městský soud správně vyslovil, že pobytová kontrola ani nepotvrdila ani nevrátila skutečnosti, které se týkaly vzájemného soužití stěžovatelky a jejího manžela. Jelikož nebylo sporu o tom, že v bytě o velikosti 3+1, kde kontrola proběhla, bydlí vedle stěžovatelky a jejího manžela ještě další dva muži (což stěžovatelka i její manžel shodně vypověděli při výslechu dne 30. 4. 2012), nebylo možno pouze z toho, že se v bytě nacházely jak ženské, tak i mužské věci (oděvy, kosmetika apod.) a ze sdělení souseda, že vidává z bytu vycházet muže i ženu, dovodit, že onou mužskou osobou je právě manžel stěžovatelky a ne jiný její spolubydlící. Tato pobytová kontrola tedy pro posouzení věci neměla stěžejní význam.

[24] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že s výjimkou setrvalého poukazu na zjištění z uvedené pobytové kontroly, které stěžovatelka stavěla do opozice k ostatním skutkovým zjištěním, veškerou další jak žalobní tak i kasační argumentaci založila na ryze obecném vyvrácení závěrů, k nimž správní orgány a městský soud dospěly. Konkrétní skutečnosti,

které by svědčily ve prospěch stěžovatelčina tvrzení o opravdovosti jejího manželství s M. B. a o jejich vzájemném manželském soužití a které by naopak vyvracely závěry o účelovosti manželství však stěžovatelka ve správním řízení, ale ani v žalobě neuvedla. Městský soud nemohl, než vyjít ze zjištění správních orgánů, která shledal dostatečnými pro rozhodnutí ve věci. Byla to totiž stěžovatelka, kterou tížila v řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu povinnosti tvrzení a důkazní o tom, že uzavřené manželství je funkční a že není jen formálním, účelově uzavřeným svazkem dvou lidí. Nelze, než poukázat na napadený rozsudek, který v tomto směru obsahuje správné závěry, respektující také judikaturu kasačního soudu (viz strany 7 - 8 napadeného rozsudku a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, čj. 6 As 30/2013 – 43).

[25] Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za potřebné opětovně (v podstatě již podruhé) rozvádět podrobně skutečnosti, které vedly (správní orgány i městský soud) k závěru, že manželství stěžovatelky je účelové.

[26] Na rozpory ve výpovědích obou manželů nejprve poukázalo ve svém rozhodnutí ministerstvo vnitra a jeho závěrům přisvědčila i žalovaná, jelikož stěžovatelka v odvolání pouze obecně namítla, že rozpory ve výpovědích manželů způsobilo rozrušení při výslechu a nutnost tlumočení její výpovědi do protokolu. Z obsahu správního spisu však uvedené dovodit nelze, protokoly sepsané o výslechu stěžovatelky i jejího manžela jsou jimi podepsány bez uplatnění jakékoliv výhrady k obsahu nebo k tomu, že položeným otázkám nerozuměli, že byly nejednoznačné apod. Ani žádné další okolnosti nasvědčující možnému negativnímu ovlivnění průběhu výslechu stěžovatelky se ze správního spisu nepodávají.

[27] Rozpory ve výpovědích stěžovatelky a jejího manžela v kontextu žalobních námitek se následně velmi podrobně zabýval městský soud v napadeném rozsudku. V něm výstižně vyložil nejen, v čem rozpory výpovědí spočívaly, ale také náležitě vysvětlil, proč právě tyto rozpory byly stěžejní pro formulaci závěru o účelovosti manželství a proč je nebylo možno považovat za bagatelní, jak se v žalobě, ale i nyní v kasační stížnosti snažila předeští stěžovatelka. V podrobnostech lze pro stručnost poukázat na strany 5 - 7 napadeného rozsudku.

[28] Neshodují-li se manželé v odpovědích na otázky týkající se jejich seznámení, žádosti o ruku, finančního zajištění svatby a v údajích o tom, kdo byl jejich svědkem na svatbě, uvádějí-li rozporně skutečnosti týkající se vybavení domácnosti, kde mají společně žít (jako umístění pračky v koupelně či způsob splachování na toaletě) a především, nejsou-li schopni shodně vypovědět, jak strávili společný víkend předcházející dni jejich výslechu v řízení před správními orgány, nebo se neshodují v údajích o nejbližších příbuzných, či o společné dovolené, je závěr městského soudu o tom, že uvedené svědčí o účelovosti uzavřeného manželství, zcela na místě. S právním posouzením věci městským soudem vysloveným v napadeném rozsudku se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje, aniž by k němu měl další doplnění.

[29] Nutno zdůraznit, že městský soud při posouzení sporné otázky, zda manželství stěžovatelky bylo uzavřeno účelově s cílem obcházení zákona o pobytu cizinců, označil správně za východiska právního posouzení evropskou právní úpravu (Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států; dále jen „směrnice“),

kteřá byla předobrazem právní úpravy zakotvené v zákoně o pobytu cizinců. Zjišťování existence účelového manželství a v návaznosti na to případné odepření pobytového oprávnění je přitom věcí členských států (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, čj. 1 As 58/2013 – 43, nebo ze dne 6. 8. 2015, čj. 10 Azs 115/2015 – 38). V nynější věci aplikovaný § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jmenovitě vychází z čl. 35 věty první směrnice, podle níž *„[č]lenské státy mohou přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků.“*

[30] Městský soud v napadeném rozsudku poukázal na soubor kritérií, z nichž lze při posuzování účelovosti manželství vyjít a z nichž lze na účelovost manželství a úmysl obcházení vnitrostátní právní úpravy (s cílem získat pobytové oprávnění) usuzovat (viz strana 5 napadeného rozsudku). Ze souboru těchto faktorů ostatně vychází i judikatura kasačního soudu týkající se shodných právních otázek, jež jsou nyní předmětem posouzení (srov. rozsudky ze dne 2. 10. 2013, čj. 1 As 58/2013 – 43, nebo ze dne 6. 8. 2015, čj. 10 Azs 115/2015 – 38). Městský soud tedy nepochybil, pokud při posouzení zjištěného skutkového stavu věci z uvedených vodítek vyšel. Jak Nejvyšší správní soud také dříve uvedl v rozsudku ze dne 22. 4. 2015, čj. 6 Azs 32/2015 – 30, *„prokazování účelovosti manželství podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., bude, jak vyplývá i z § 169 odst. 3 téhož zákona ... nutně založeno na zjištění okolností provázejících seznámení obou snoubenců, jejich svatbu a jejich následný život“*. Uvedeného se městský soud při právním posouzení věci přidržel a na základě skutečností zjištěných ve správním řízení dospěl shodně se správními orgány ke správnému právnímu závěru, že manželství stěžovatelky je ve smyslu § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců účelové, tedy uzavřené za účelem obejití zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu.

[31] Na uvedeném závěru nemohla ničeho zvrátit ani stěžovatelčina námitka, že její výsledek ve správním řízení se uskutečnil až 8 měsíců po podání žádosti, což mělo ovlivnit odpovědi na položené otázky. I touto námitkou se městský soud dostatečně zabýval a správně uzavřel, že otázky, které ministerstvo vnitra stěžovatelce a jejímu manželovi kladlo, se týkaly obecně průběhu jejich vztahu a trávení společných chvil, avšak především těch významných v životě manželů (jako seznámení se, přípravy svatebního dne, společné dovolené), anebo sice běžných, avšak opakovaných činností (trávení společného času apod.). Takové události totiž v paměti člověka utkví lépe, jelikož jsou s nimi spojeny buď silné emocionální prožitky, nebo jsou pravidelné a mnohokrát opakovaně uskutečňované a tudíž opět mnohem lépe zapamatovatelné.

[32] Dovolávala-li se stěžovatelka v kasační stížnosti (ve shodě se žalobou) uplatnění zásady *in dubio pro libertate*, nebo z hlediska možného dvojího výkladu právní normy též uplatnění zásady *in dubio pro mitius*, neshledal Nejvyšší správní soud ani v tomto směru důvod pro zrušení rozsudku městského soudu.

[33] Městský soud na více místech napadeného rozsudku vyslovil, že je to stěžovatelka, kterou stíhá důkazní povinnost stran jejího tvrzení o opravdovosti uzavřeného manželství; tomuto závěru nelze ničeho vytknout. Uvedeným povinností stěžovatelka v nynější věci nedostála. K podkladům správního rozhodnutí, zejména pak k rozporům ve výpovědích manželů při jejich výsledku dne 30. 4. 2012, se nikterak nevyjádřila a ve správním řízení neučinila ani žádné důkazní návrhy na podporu svých tvrzení, naopak zůstala pasivní. Skutkový stav zjištěný správními orgány umožňoval ve věci rozhodnout, jak již výše uvedeno. Žádné pochyby ohledně zjištěných skutkových okolností případu nevyvstaly, ač

to stěžovatelka setrvale namítá. Nespornost skutkového stavu ostatně nakonec potvrdila sama stěžovatelka v kasační stížnosti, když výslovně uvedla, že „*v posuzovaném případě je výše popsaný skutkový stav nesporný*“ a navázala, že „*[p]řichází-li v úvahu dvojí způsob výkladu právní normy, je na místě uplatnit zásadu in dubio pro mitius.*“

[34] Při poukazu na nutnost uplatnit zásadu *in dubio pro mitius*, tedy při dvojím v úvahu přicházejícím výkladu právní normy postupovat mírněji, stěžovatelka neuvedla, o jaký možný dvojí výklad právní normy se má jednat. Vztahuje-li jej k § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, o jehož aplikaci se v této věci jedná, pak dvojí výklad uvedeného ustanovení nepřichází v úvahu. Aplikovaná právní norma není nejednoznačná, nepřipouští různé výklady, aby bylo na místě zvažovat použití toho, který je „mírnější“ pro stěžovatelku. Nejvyšší správní soud se otázkou správnosti právního posouzení věci městským soudem, kam spadá i výklad použité právní normy, zabýval v předchozích částech rozsudku počínaje bodem [22]. Ani to, že v § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou skutečnosti, které zákonodárce považuje za „obcházení zákona o pobytu cizinců uvedeny nikoliv taxativně, nýbrž demonstrativním výčtem [viz slova „(...) zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství“] nelze považovat za v úvahu přicházející dvojí výklad dané právní normy. Pro použití stěžovatelkou odkazované zásady proto není v dané věci místa a uvedená námitka není opodstatněná.

VI.

[35] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uvážil, že kasační stížnosti nelze přiznat důvodnost, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. listopadu 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu